

עירובין כח. (הנקודתיים שבאמצע העמוד) עד עירובין כח: (ש6 מהסוף)

פעפועין (לא ברור מהו) וחלגלוגות (רגלה):
ניתן לערב בהן.

ירקות אלו הינן סוג של תבלין, אולם כיוון שיש האוכלים אותן כמו שהן ניתן לערב בהן.

גודגניות (כוסברה):
קשות - אינן ראויות לאכילה כיוון שהן מזיקות - אין לערב בהן.
רכות - מעקרות, לכן ראויות לאכילה רק למרובי ילדים - ניתן לערב בהן (כיוון שהן ראויות לחלק מהאוכלוסיה כולם יכולים לערב בהן (כמו שמצינו לגבי יין לנזיר)).
מדיות - אינן מזיקות כלל - ניתן לערב בהן.

חזיז (תבואה שנקצרה מוקדם מדי):
רגיל: אין לערב בו (כיוון שרוב העולם לא אוכל אותו).
חזיז גינתי: לגבי עירוב: ניתן לערב בו.
לגבי ברכה: ר' יהודה ור' זירא: 'פרי האדמה'.
הילד שלמד אצל ריב"א: 'שהכל'.

ההלכה כילד!
טעם הדבר: כיוון שלא נגמר גידול הפרי אין לומר עליו 'פרי' ויש לברך עליו 'שהכל'.

כשות (צמח הגדל על שיחים):
ברכתו: ר' זירא: 'שהכל' (משום שיונק מהאוויר).
הילד שלמד אצל ריב"א: 'פרי האדמה'.

ההלכה כילד!
טעם הדבר: הכשות יונק מהאדמה, שהרי כשהשיח נעקר מהאדמה הכשות מת.

כפניות (תמרים שלא הגיעו לבישול מלא):
זכריות (שאינן עתידות להבשיל יותר): נחשבות אוכל לכל דבר ועניין.
נקביות (שעתידות עוד להבשיל): לעניין לקיחה בכסף מעשר: נחשבות אוכל.
לעניין טומאת אוכלין: נחשבות אוכל.
לעניין עירוב: לא נחשבות אוכל.

טעם ההבדל בין עירוב, טומאה ומעשר:
עירוב: רק אוכל הראוי לאכילה ללא שום תיקון.
טומאה: כל אוכל הראוי לאכילה ע"י תיקון קל.
כסף מעשר: כל אוכל הראוי לאכילה אפילו ע"י תיקון כבד.
לכנ:
קור - הראוי לאכילה רק ע"י תיקון כבד - נחשב אוכל רק לעניין כסף מעשר.
כפניות - הראויות לאכילה ע"י תיקון קל - נחשבות אוכל לעניין כסף מעשר וטומאה.

קור (חלק רך שצומח על הדקל ומקשיח עם הזמן):
לעניין ברכה: שמואל והתנא ר' יהודה: 'שהכל' (וכן הלכה).
ת"ק והאמורא רב יהודה: 'פרי האדמה'.
לעניין לקיחה בכסף מעשר: נחשב אוכל.
לעניין עירוב וטומאה: לא נחשב אוכל.

שמואל שיבח את דעתו של רב יהודה, תלמידו.
למרות זאת הלכה כשמואל (כיוון שאנשים לא זורעים את הדקל על דעת לאכול את הקור).

שקדים - חיובן במעשר:
ת"ק: מרים קטנים, ומתוקים גדולים - חייבים, השאר - פטורים,
ר' יוסי (גירסא א'): גם הגדולים וגם הקטנים - פטורים,
ר' יוסי (גירסא ב'): גם הגדולים וגם הקטנים - חייבים.